

השחקן אל פאציניו (בנו הקטן של "ה' סנדק"), טוען שאין לו כלל בעיות עם משקאות חריפים. וויסקי הוא משקה ש' אין מעריכים נכונה את תכונותיו. נוכחתי בזאת אישית. ביקרתי אצל פסיכיאטרים רבים, אבל אף אחד לא הצליח להרגיע אותי יותר מכוסת הגונה אחת של וויסקי."

בידור

הטעם הטוב

של חוויהלה

"בצוותא עם חווה אלברשטיין" — ערב שירים בניצוח הזמרת עם אלי עמי בפסנתר.

מכל הזמרות המוקדשות את נוף הבידור הישראלי בפזמוניהן. חווה אלברשטיין היא אולי הקפדנית ביותר בבחירת הרפרטור.

זמרת חווה אלברשטיין סוף-סוף קצת תרבות

טואר שלה, ובתשומת הלב שהיא מעניקה לביצוע של כל אחד מהשירים שהיא בוחרת.

אותם ההופעות במיצעד הפזמונים אינן תכופות כל כך, אך לעומת זאת, הקהל שמח תמיד לבוא ולשמע קצת שירים תרבותיים. בכל פעם שהיא מופיעה.

ערב השירה בו יצאה לאחרונה עם רביעייה בהנהלת אלי עמי, מוכיח שוב עובדות ידועות אלה. עם זאת יש כאן ריבוע לבעיה אחרת: כנראה שפזמונים טובים קשה באמת למצוא, ולכן מורכב כמעט כל הערב מפזמונים שכבר השמיעה בהודמוניות קודמות, רובם במסגרת חוכי גית היחיד שלה בתיאטרון בימות.

ובכל זאת, שירים כיום הולדת, טעות, מ' שירי ארץ אהבת, ממשיכים להקסים את ה'

עברית מדוברת לא נורמלית

נאות דן ב'אנווץ ונתיבה ב'יהודה

מרוף זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן ב' אמוץ ונתיבה ב'יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וכיטוים משלהם.

דא'נחמד

קפץ מעל הביצים ביטוי המתאר מצב שבו אדם עושה מעשה שהוא מעל ומעבר ליכולתו, ואומנם נכשל.

"בסוף השנה הראשונה פיקשש את כל הבחינות. כולם אמרו לו שלא ילך ללמוד פי' סיקה. אבל הוא היה בטוח שהדוקטורט אצלו בכיס. זה בדיוק לקפוץ מעל הביצים." * "רק את ג'יין פונדה, הא' לא פחות ולא יותר! תסלח לי, אתה לא חושב שאתה קופץ מעל הביצים?"

צמיגים ש' כינוי גנאי לשומנים המצטברים לאדם סביב מותניו, ירכיו, צווארו וכו'. "הגיע הזמן שתעשה משהו ותתחיל להוריד את הצמיגים." * "יש לה גוף — דבר נורא. הכל צמיגים-צמיגים. ככה, בבגדים של היפ', אתה לא חושד בכלום."

שביטה פראית ש' שביטה של עובדים נגד מעבידים, כשהיא אינה חוקית, או שלא קיבלה את אישורם וברכתם של ההסתדרות והאיגוד המקצועי.

"בזמן האחרון — רק עם שביתות פראיות משיגים משהו." * "ברם, לעובדים במשק ההס' תדרותי לא נותר אלא לאחוז בנשק השביתה המראית."

יותר יפה מ'פה וכן: יותר חכם מחכם, יו' תר טיפט מטיפש, יותר עגול מעגול, יותר רותח מרותח, וכו' וכו': צורת ביטוי המדגישה את דרגת המופלג, הטוענת למירביות. א: "מה אתה אומר על הקריינית החדשה בטלוויזיה?" ב: "אה, עובב אותי. יותר מכז' ערת ממכוערת." * "המחורא הזה תמיד מוצא לו חתיכות, יותר שאפות משאפות." * "הטיוול היה יותר חרא מחרא."

אבד את הצפון התבלבל, איבד את עש' תונותיו, איבד את השליטה, את הדרך. "איזה חרא של ספר. אני חושב שהמחבר בעצמו איבד את הצפון מרוב גבורים. וכולם בדיוק אותו דבר." * "בא ללונדון ודבר ראשון רצה ללכת לתיאטרון. הביט ברשימה של ה' הצגות — איבד את הצפון לגמרי."

חור בהשפלה בניגוד למצופה מאדם מש' כיל, יש תחום שלם שאין לו בו מושג מינימלי. "לא שמעת אף פעם את המילה, פרטנור' גנזיס'?! אדוני! יש לך חור בהשכלה." * "לא גמר אפילו עממי. אז זה נכון, שיש לו חורים בהשכלה — אבל בתור אוטוידוקט הוא מתמצא לא רע. עובדה שהעיתונים הפסיקו לצ' חוק ממנו. אז מה אם יש לו שיאות כתיב אימות?"

סלף-סרביס שיטת השירות העצמי, במס' עדה, בחנות, וכו'. "החתונה היתה עצומה. עשירה מאוד. רק מה! לא מצא חן בעיני בכלל, שהאוכל היה סלף-סרביס. זה משפיל. אין בזה קלסה."

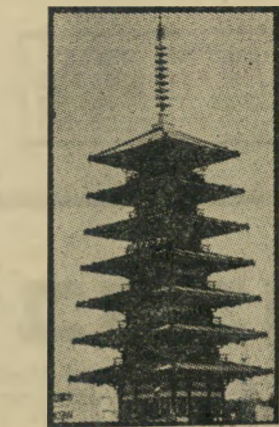
סדנא דחרא חד הוא ביטוי שמש' מעות: בכל מקום מצב גרוע, לא רק אצלי; צרת הרבים היא; הכל סובלים מנגע זה. "מה לי להילחם על דרגה? כפי שידוע לך, כך הוא גורלם של כל העובדים. סדנא דחרא חד הוא." * "לכל גרו' שתלך ידפסו אותך. סדנא דחרא חד הוא."

און גם בשיעיה המייודע'כמה, ואילו תר' ספות כמו הגברת עם התוכי לאברהם חלפי' ואלי עמי, או אמא שלי מנגנת ואלס של גורית זרחי ומישה סגל מתקבלים בברכה בחבורה זו של רפרטואר מובחר.

העיבדים והנגינה של אלי עמי, הם דוגמא ומופת לטעם טוב, לרגישות ולהבנת תפקיד המלווה.

אשר לחווה — לה עצמה, סיגנון השיי רה שלה מוכר עד כדי כך שאין עוד צורך להתעקב עליו. מי שאוהב אותה, משוגע אחריה. ואילו האחרים, ממילא לא יילכו לשמוע אותה.

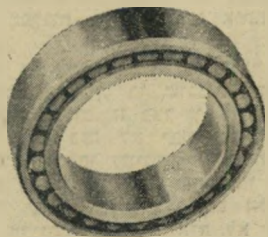
במה שנוגע לעמידתה על הבמה, אין ספק שהיתה נשכרת אילו המשכיה לעבוד עם מרד'ך, כפי שעשתה זאת בפעם ה' קודמת.

מכסוט עד הגג

הוא לא כדיכך איי-איי..."

אם זה כך, אז אני קונדג'ר

זוהי תכנית לא חדשה אבל בהחלט לרוחם של אוהבי פזמונים טובים. חבל שכל מיני חאלטוריסטים אינם לומדים ממנה מה כדאי לשיר ומה לא.

ספרים

לילות בצנורת

"Stay with me till morning" — John Braine.

"הישר עימי עד הבוקר", מאת ג'ון בריין בחוצאת Pan, 221 עמ' דים, 4.90 ל"י.

ג'ון בריין, הוא האישי שהיתמחה בתיאור

אורח חייהם של בני העשירים באנגליה. למי שאינו זוכר: מקום בצמרת וחיים בצמרת הם פרי אמאציו של סופר זה. כאן, הוא ממשיך להתבונן בדיוק באותו חוג. הפעם ללא שאפתנות של בן דלת העם הרוצים להגיע אליהם, כי אם כאחד מהחבורה על החבורה.

גיבורי הסיפור, קלייב ורובין להדריק, זוג נשוי בגיל העמידה, יפים, משגשגים ומצליחים. הם אמנם התחננו מתוך הסכם הדדי יותר מאשר מתוך אהבה לזהות, אבל חיו בסדר מוסתי עד אשר הגיעו לגיל המסוכן, שנות הארבעים, כאשר ה' ילדים עובבים את הבית, הבעל רוצה לחטוף אהבה בלתי צפויה אחרונה והאשה נזכרת ברומן של ימי נעוריה.

מכאן והלאה, טור רכילות של מי שוכב עם מי ולמה, עם סוף בורגאני שיספק את רצון כולם.

אחת התכונות הפחות סימפטיות של בריין, היא נטייתו להחליק על פני בעיות ולראות רק את מה שמעניין אותו. גבריו עושים חיל במסקהם. נשותיו כולן סק' סיות, ולמזלם של כל אלה, אין להם כל בעיה אחרת שמעסיקה אותם, חוץ מבעיות המיטה.

אמנם מתקבל על הדעת שיש אנשים כאלה, ויכול אפילו להיות שהם מתנהגים בדיוק כפי שמתאר אותם ג'ון בריין. אבל קשה לומר שהם מרתקים במיוחד.

ההגיון של

הפחד היהודי

"Counting my steps" — Yakov Lind.

"בצעדים ספורים", מאת יעקב לינד, בחוצאת Panther, 1972, 153 עמודים — 7.90 ל"י.

ספרים על השואה אינם מהווים חידוש. ואף-על-פי-כן, ספר זה שונה מן האחרים. וזאת משום שסיפור האוטוביוגרפי של יעקב לינד, אינו מתרחש במחנות-ריכוז אלא דווקא מחוצה לו. לינד, יליד וינה שהיה בן 14 בפרוץ המלחמה, הצליח איכשהו להימלט מידי הגרמנים. להסתתר תחת זהות של נער הולנדי ולהישאר בחיים במשך כל ימי המלחמה, כשהוא נמלט דווקא לתוך גרמניה ולא מתוכה.

אחרי המלחמה היה בישראל ונשאר בה עד 1949, אבל לא הצליח להתאקלם (בין היתר היה המאפר של יוסי ירין ברק אתמול נולדה). הוא נסע ללונדון, שם התגלה בשנים האחרונות כמספר מוכשר שאחד מספריו, נשמת עץ, זכה לביקורות נלהבות.

מרתקת במיוחד בספר זה הדרך בה מנסה לינד להתחקות, ללא כל רגשות או רחמים עצמיים, על מה שעבר עליו במלחמת העולם השנייה, כשהוא משתמש בלשון סארקאסטית בדברו גם על עצמו וגם על אחרים.

תאור סולם הערכים של היהדות במזרח-אירופה, ערב המלחמה, או חיי המשפחה שם, אין בו שום דבר מן הנוסטאלגיה האופפת בדרך כלל הקופה זו.

ככל שמתקדם הסיפור לתוך המלחמה, הופך הקורא לחבר-לדרך של נער, אשר מנסה בכל כוחותיו לשמור על שפיותו בעולם מטורף לחלוטין, ואם לשם כך הוא צריך לשנוא את כל היהודים, שהרי עובדת היותם יהודים ובני עמו, הביאה עליו כל כך הרבה צרות, אין הוא נרתע כלל לעשות זאת. זוועות המלחמה יוצרות מושגים והתנהגויות משונות, וכאמור, לינד עוקב בדקדקנות רבה אחרי תופעות אלה.

ייתכן ורבים ימצאו את התנהגותו של לינד לבלתי-סימפטית, ואת יודיו קרוי בים לחילול קודש. אולם כבר בתחילת הסיפור הוא קובע שכל בני דורו, הוא גדל על ברכי הפחד, האימה לא משה מעצמותיו לעולם. ופירושו של הפחד, לי-דברי לינד, הוא שאתה מודה כי הולדת חזק יותר, הולדת מנצח, ומרגע זה והלאה אין עוד מה לפחד, כי ממילא הכול אבוד. וזהו סוג ההגיון שהינחה את מי שרצה להמשיך ולחיות בתוך השואה.

למרבה הצער זהו ההגיון שממשיך להניח את עד היום חלק גדול מן האנושות.

(המשך בעמוד 12)